

НЕБЕСНА КРИНЦЯ

**А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в нім джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 9(113)
01.10.2022 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

ПІДІЙМАЙТЕ ГОЛОВИ ВАШІ

Для кожного українця зараз найважливішим є одне запитання: коли закінчиться війна? Скільки часу ворог ще буде знищувати людей та країну? Це – найбільший біль людей. Але ніхто не може дати точної відповіді на ці питання, бо майбутнє завжди приховане від людського розуму. Що має відбуватися у майбутньому, знає тільки Господь, який створив наш світ та кожного із нас. Для Нього відкриті долі людей, народів та усього нашого світу.

Подібні питання тривожили дві тисячі років тому також і учнів Ісуса Христа. У той період Ізраїль перебував у складі Римської імперії, якщо говорити сучасною мовою, то знаходився під римською окупацією. Послідовників Христа також турбувала доля країни та їхнього народу. Апостоли та учні Ісуса Христа добре знали Закон Божий та пророчі книги, бо з них щосуботи євреї навчалися у синагогах. Багато старозавітних пророків звіщали про прихід Месії – величного ізраїльського царя. Він мав знищити усіх ворогів Ізраїлю та встановити Боже Царство на землі, – безпосереднє Боже правління у світі через Ізраїль. Настання цієї події чекали всі покоління євреїв. Більшість періодів своєї історії вони жили у поневоленні, війнах та утисках від інших народів. Це було допущено Богом через їхні постійні гріхи та відступ від Божого Закону. Але Божий народ ніяк не хотів зрозуміти та прийняти те, що їхнє благополуччя залежить не від Божого обрання, а від покори Богу та відділення від зла.

Апостоли прийняли Ісуса Христа як Божого Помазанника, Месію. Але Він прийшов не для того, щоб запанувати і правити світом, як вони думали, а щоб померти за гріхи людей, викупити їх від влади гріха і смерті. Про це Христос постійно навчав апостолів, що Сину Людському належить багато постраждати, бути відданим у руки грішників та померти, але третього дня Він має воскреснути. Через те апостоли допитувалися Господа, коли саме це все має статися, і які

ознаки Його повернення на землю. У відповідь на їхнє питання Христос сказав: «Як же почуєте про війни та розрухи, то не лякайтесь, бо мусить все це статись. Тільки це ще не кінець». Тоді ще говорив Він їм: «Повстане народ на народ і царство на царство. У багатьох країнах будуть великі землетруси, голод, епідемії, жажливі явища і великі ознаки на небі. Та перед тим усім накладуть на вас руки свої і переслідуватимуть вас, видаючи в синагоги та до в'язниць, і поведуть вас перед царів та правителів за ім'я Моє.» (Лк. 21:9–12). «І будуть ознаки на сонці, на місяці й зорях, а на землі – переполох народів у заколоті, як зареве море та збуриться. І змертвіють люди від страху та чекання того, що прийде на всесвіт, бо сили небесні захитаються. І тоді побачать Сина Людського, Який йде на хмарах з силою і славою великою. Коли ж це стане збуватись, то випростуйтесь і підіймайте голови ваші, – бо наблизились визволення ваше!» (Лк. 21:25–28).

Христос перелічив учням ознаки та події, які будуть свідчити про наближення Його приходу. З самого початку Він згадав про світові війни, що відбуватимуться між країнами, та громадянські війни всередині окремих держав. Звичайно, війни несуть за собою розруху та нещастя. Впродовж світової історії вони відбувалися постійно, але перед приходом Христа зросте їх частота та масштабність. За останнє десятиліття на нашій планеті сталося 13 війн та військових конфліктів у різних країнах. Завершує цей перелік війна в Україні, яка є однією із наймасштабніших серед усіх. Багато країн спіткає голод, епідемії та землетруси. Такі біди також періодично траплялися на землі, але перед приходом Христа вони будуть ставатися набагато частіше та будуть набагато більші за своїми масштабами. Окрім цього, будуть відбуватися досі небу-

валі природні явища: море «зареве» та збуриться, з'являться космічні ознаки на зорях, сонці та місяці, які передуватимуть приходу Христа, і весь світ буде у великому горі та скорботі. Нерозказані люди будуть відчувати великий жак та відчай, бо не знатимуть істинної причини усіх цих катастрофічних світових подій. І не лише тому, що боятимуться загинути від них, але й тому, що вони не будуть готові постати перед Богом, бо не примирилися із Ним і не покорилися Йому. Усі ці лиха придуть внаслідок примноження гріха у світі та як прояв суду Божого, який спонукає людей покаятись, відділитися від зла та шукати лица Господнього. У Слові Божому є така важлива обітниця: «І буде, що кожний, хто прикличе ім'я Господнє – той спасеться.» (Дії 2:21). В ці останні важкі часи спасіння буде тільки в Імені Ісуса Христа. Одна із ознак наближення приходу Господнього це те, що Євангелія буде проповідана по всьому світу на свідчення людям. Це означає, що не буде такої людини, яка б не почула звістки про спасіння у Христі. Але багато людей не приймуть Євангелії і відкинуть Сина Божого, через що будуть перебувати у великому страхі від Божого гніву, який проливатиметься на землю.

У кінці Господніх слів про ознаки Його приходу є повеління, як саме Христові послідовники мають реагувати на події, що відбуватимуться тоді: «випростуйтесь і підіймайте голови ваші». І тут виникає запитання:

як можна підіймати голови у таких обставинах, коли вони навпаки пригинають нас до землі? Ми в Україні не тільки почули про війни та воєнні чутки, ми їх побачили та пережили, тільки кожний різною мірою. У жителів багатьох міст і сіл нашої країни в один момент повністю змінилося життя, – вони лягли спати під мирним небом, а прокинулися під обстрілами та бомбардуваннями. Багато з них втратили не тільки своє майно та житло, а й свої сім'ї, дітей. Але Христос пояснює нам, що саме ці події свідчитимуть про те, що наближається прихід Господній, який покладе кінець всім беззаконням та свавіллю, що віками чиняться на землі. Написано, що сатана буде зв'язаний на тисячу років і вже не зможе спокушувати людей на війни та інші злочини. Люди більше не будуть вчитися воювати, а всю зброю, що буде накопичена на той час на землі, будуть знищувати протягом семи років. Усім відома фраза «перекувати мечі на орала» взята із книг старозавітних пророків, які звіщали про прийдешні часи Христового правління: «І судитиме Він народи, й розсуджуватиме багатьох людей; і перекують мечі свої на лемеші, а списи свої – на серпи, й не буде народ на народ меча підіймати, та й не будуть більше вчитись воювати!» (Іс.2:4)

Період часу на землі перед поверненням Христа в Біблії порівнюється із пологовими переймами – жінка певний час терпить біль і муку, але потім вже не пам'ятає тієї скорботи від радості, що народилася дитина у світ. У Книзі Об'явлення апостола Івана говориться, що Дух Божий і Церква Христова тоді закликатимуть до Господа: «Прийди!» (Об.22:17). Саме тому Господь повелів християнам у цей найважчий період в світовій історії випростатися та підійняти свої голови в очікуванні Сина Божого.

Як перед світанком густішає темрява, та нас це не бентежить, бо наближається день, так і перед приходом Христа підсилюватиметься дія сил темряви та зла. Ми не можемо змінити всіх цих світових подій, що вже відбуваються і ще наближаються. Але ми можемо бути серед тих, кого не лякає темрява, бо вони вже бачать наближення світанку. Ісус Христос – Зоря ясна і рання, як написано в Книзі Об'явлення 22:16. Чи чекаєш і чи бажаєш ти приходу Христа? Для тих, хто покався, Він є Спасителем і Визволителем. А для тих, хто відкинули Його – Суддею, Який проливатиме Свій справедливий гнів на землю за всі беззаконня, що чиняться на ній. «Приготуйте дорогу Господню, рівняйте стежки Йому! Всяка долина нехай наповниться, і всяка гора та узгір'я нехай принизяться, а кривизни нехай випростаються, й нерівні дороги нехай стануть рівними; бо побачить кожна людина спасіння Боже!» (Лк. 3:4–6), – такими словами дві тисячі років тому закликав людей Іван Хреститель, який був передтечею Ісуса Христа. Щоб прийняти Господа, потрібно приготувати своє серце, – покаятись, упокорити свою гордість та підкоритися Богу, визнати Його владу. Щоб підійняти голову до неба, потрібно звільнитися від гріховних тягарів, які гнуть нас додолу та не дають побачити Господа. Тоді серед усіх життєвих штормів, які вируватимуть у цьому світі, ми зможемо ясно побачити наближення Господа Ісуса Христа, випростатися та вийти назустріч Йому.

Павліна Снівак

Ин. 3:16

Ибо так возлюбил Бог мир, что отдал Сына Своего Единородного, дабы всякий, верующий в Него, не погиб, но имел жизнь вечную

Сегодня у нас большой праздник, и поэтому все нарядные, праздничные, и это очень приятно. Есть много праздников в этой жизни, но мы их давно с радостью не праздновали, наверное, потому, что на весь мир опустилась тьма. И из-за этой тьмы нет той радости, когда приходят праздники. Но сегодня особенный день, и меня наполняет радость, потому что сегодня у нас с вами крещение. И есть люди, которые в эти последние дни хотят заключить завет с Господом. Как это может быть не праздник, если сегодня их имена будут вписаны в книгу жизни на небесах. Это самое лучшее, что только может быть. Они успели, потому что многие решали – нужно ли им быть детьми Божиими, нужно ли заключать с Богом завет, хочу ли я быть сыном или дочерью Бога Всевышнего или я ещё не готов к этому? Как можно быть не готовым к тому, чтобы отдать Богу своё сердце, свою душу и согласиться, чтобы Он стал твоим Небесным Отцом? Как может быть такое, что человек решает: готов ли он стать сыном для Бога, согласен ли он, чтобы Господь его усыновил, или надо ещё подождать? И вот люди делают огромную глупость, когда думают, что надо ещё много времени, я должен стать лучше, я должен стать краше, сильнее в вере, не понимая того, что силу и красоту духовную может дать только Господь. Он говорит: «Приди такой как ты есть». Всё, что нужно от нас с вами – это прийти к Господу и сказать: «Господи, вот он я, такой как есть». Не нужно думать, что ты можешь сделать себя лучше. Ты можешь сделать красивую причёску, красиво одеться, но изменить свою внутренность ты не способен. Чаще всего на нас влияют гены наших родителей. Ещё чаще обстановка, в которой мы жили всё это время. Ещё время, в которое мы живём, очень сильно на это влияет. Всё это меняет и трансформирует нашу внутренность до такой степени, что в небо попасть невозможно. И чем больше мы хотим стать краше, и лучше, и больше угодить Богу, тем хуже у нас это получается. Потому что без веры Богу угодить нельзя. Нужно, чтобы приходящий к Нему веровал, что Он есть и ищущим Его воздаёт. Так написано в Священном Писании. И если я пытаюсь сам себя разукрасить и потом прийти к Господу и сказать – я уже достиг совершенства, вот он я, прими меня, то Бог посмотрит на тебя разукрашенного... Это знаете, на что похоже? Когда ребёнок добирается до маминых красок, тушей, помад и, желая стать красивее, начнёт себя размалёвывать. Мы смеемся, фотографируем его, выставляем фотографии в интернете... Вот так и Бог смотрит на нас, когда мы пытаемся размалевывать себя, чтобы стать лучше для Бога и не понимаем, что Богу этим невозможно угодить. Только Бог может исправить наше сердце и сделать нас достойными. Только Бог знает, как правильно, а нам это знать не дано по причине того, что мы очень долго жили без Бога в плену своих желаний. И вот когда в жизнь твою приходит Бог – вот тогда Он знает, как и что нужно исправить, и только тогда начинаются перемены в жизни человека, когда Бог приходит в его жизнь и приходит в его сердце. Поэтому не нужно ждать, когда ты станешь лучше, не нужно ждать, когда ты бросишь курить, не нужно ждать, когда ты перестанешь по праздникам употреблять алкоголь. Какой есть –

встал и пошёл. Тем более, если ты алкоголь употребляешь не только по праздникам, а постоянно, и ты уже не можешь от этого избавиться. Знаешь, кто тебе нужен? Тебе нужен Бог. Тебе не нужно ждать, когда ты пройдёшь через реабилитацию, когда ты пойдёшь и где-то там закодируешься – ничего у тебя не выйдет. Завтра ты закодируешься, а послезавтра ты опять к этому вернёшься с ещё большей силой. Единственное, что может помочь нам освободиться от дьявола, от наших грехов и беззаконий, от наших зависимостей и влияний – есть только одно имя под небом, и это Имя – Иисус Христос. Никто не может тебе помочь кроме Иисуса Христа. Он сотворил тебя по образу и подобию Своему. Он вдохнул в тебя жизнь, дал тебе душу. И только Он знает, как привести тебя в небеса. Поэтому не нужно ждать, не нужно думать и рассуждать, когда я буду готов или не готов – беги, пока есть возможность, беги, пока ещё есть время, беги к Иисусу Христу, беги к алтарю и говори «Господи, вот я!». И только Он может спасти тебя. Он Сам так сказал: «Человеку спастись невозможно.» Каждый из нас сколько бы не старался, сколько бы не пытался, сколько бы не изучал законы и поступал по закону – закон ещё ни одного человека не сделал совершенным. Так написано в Библии. Кто же делает нас совершенными? Тот, кто нас сотворил: Бог. И когда мы идём именно к Нему и приходим со всем, что у нас есть – с нашим багажом, с нашими проблемами, с нашими грехами, с нашей прошлой страшной жизнью, – то самый худший человек получает милость и прощение от Господа. И даже люди, которые сидят в камерах, которым определено пожизненное заключение или смертная казнь за то, что они убийцы, насильники и маньяки, то если до человека доходит, что он сейчас предстанет перед Всевышним Богом и будет отвечать, что суд земной, который присудил ему пожизненное заключение или смертную казнь, практически ничто по сравнению с тем, что он сейчас предстанет перед Всевышним Судьёй, и тот определит ему вечное мучение в аду за грехи и беззакония, и именно этот Судья сказал: «Но верующий в Сына Моего Иисуса Христа имеет жизнь вечную и на суд не приходит». Какая милость и благодать Божья! Почему? Где же справедливость? В каком месте происходит обмен, что если я не уверовал в Иисуса, то мне – ад, а если я уверовал в Сына Божья, в Сына этого Судьи, то мне прощение. Может быть, это панибратство? Какойнибудь подкуп? Если у тебя есть такой высокопоставленный друг, сын этого Судьи, то для тебя решаются все вопросы. Где же тогда правду искать? Такое и на земле происходит. Но оказывается, суть дела заключается в том, что за тебя на смерть пошёл Его Сын. И когда Сын Его умер за тебя, сначала мучился, а потом умер, то Судья прощает тебе по причине того, что кто-то за тебя эту вину уже понёс на себе. И уже нет смысла тебе умирать или тебя наказывать, потому что у Судьи есть Сын, который сказал «Я пойду и умру за них, ит вину их возьму на себя». Нет никакого обмена, никакого подвоха, никакого панибратства. Есть милость и любовь Божья. *«Ибо так возлюбил Бог мир, что отдал Сына Своего Единородного, дабы всякий, верующий в Него, не погиб, но имел жизнь вечную» (Ин. 3:16).* Насколько это прекрасно, что ты со своими грехами и беззакониями приходишь к Иисусу и говоришь Ему «Прости меня, вот такой я, так иду по этой жизни, я пришёл к Тебе и надеюсь, что может быть, Ты поможешь мне изменить свою жизнь». Да! Да! Именно этого Он ждал, что ты придёшь к Нему и скажешь «Я отдаюсь в Твои пронзённые руки. Ты делай то, что Ты считаешь нужным». И тогда включается Божья благодать, включается механизм Божьей милости и прощения и любви

и Бог начинает изменять нас изнутри. Нежно, как любящий Отец, начинает изменять нашу жизнь, нашу внутренность, показывая пример Самим Собой. А чтобы мы были уже достойны, Он тут же даёт нам Свою праведность, одежду Своей праведности. И ты только приходишь к Нему и говоришь «Господи, вот я, такой как есть – грязный, чёрный, замученный», а Он одевает на тебя белые одежды – и ты уже совершенно другой человек. И начинается труд Божий. И Он говорит «Человеку спастись невозможно, но что невозможно человеку, то возможно Богу». И Бог начинает вести нас в небеса, изменяя нашу внутренность, потому что ничто нечистое туда не войдёт. И тебе, и мне нужна праведность Божья. Не твоя собственная праведность, не твои собственные поступки, когда ты хочешь или не хочешь, не твоё собственное понимание, какая должна быть музыка, как нужно проповедовать – это Бога не интересует. Его интересует, чтобы ты угодил Ему, чтобы ты делал так, как хочет Он. Он будет изменять нас и Он приведёт нас по узкому пути в небеса. Сегодня у нас праздник, потому что есть души, которые успели пойти правильным путём, успели заключить завет с Господом, ибо Сам Бог сказал «Кто будет веровать и креститься – спасён будет». Не руками перекреститься, а креститься в воде, в сознательном возрасте, понимая, что ты даёшь Богу обещание доброй совести. А Бог даёт тебе обещание усыновить тебя и привести тебя в небеса. Это благое дело, которое Бог совершает и совершал, даже страдая на кресте. Он в этот момент мучений и страданий Своих, когда взял все грехи мира на себя, успел спасти даже худшего грешника, который висел на кресте рядом с Ним, и сказал «Ныне же будешь со Мною в раю». Как вы думаете, Бог успеет спасти тех, которые обратятся к Нему? Успеет! Бог успеет в последнюю секунду вырвать вас из ада, из преисподней, пока ещё время отпущенное есть. Но если время закончится, поздно будет сетовать, кричать «Я не успел, худоба, дела, бизнес, я не готов...» Ты уже ничем не сможешь оправдаться, потому что Бог определил время и количество. Время отпущено каждому живущему на этой земле, чтобы прийти к Богу и покаяться. И дано количество покающихся, поэтому бежать надо, как на ристалище, бежать надо, как в спорте, если хотите занять первое, второе или третье место, а не просто плестись сзади. Свято место пусто не бывает, его обязательно займёт кто-то, кто быстрее тебя. И если ты не радеешь о спасении, твоё место займёт кто-то другой, пока ты решаешь, нужно ли тебе спасение, достоин ты или не достоин. Беги! Встань и беги к своему Отцу и скажи «Господи, вот я!». И ты увидишь, что Господь верен. Люблю моего Бога! Люблю Его за то, что Он милостив к каждому, знает наши грехи и спасает, принимает нас... Каждый из нас может посмотреть на свою жизнь и увидеть, что он не достоин того неба. Именно таких Бог избирает, которые понимают, что не достойны, но приходят к Нему и Бог их очищает, освящает и приводит в небеса. И мы с вами одни из тех, кого Бог избрал, predetermined, позвал к Себе, и мы откликнулись на Его призыв и услышали драгоценные слова спасения Божьего, что спасение только в Сыне Божьем Иисусе Христе. И мы уверовали в Него. А верующий в Иисуса Христа на суд не приходит, но перейдёт из этой жизни в жизнь вечную. Бог даровал нам эту веру в Сына Его Иисуса Христа. Укрепитесь, держите эту веру, держите то, что у вас есть и ни в коем случае не растеряйте, не потеряйте то, что имеете, но сохраните до последнего дня. И не остановитесь перед финишем, вам нужно пробежать эту финишную черту. Не добрести, не доползти до неё, а пробежать. Только прилагающий усилие восхищает Царство Божие. Только тот, кто сейчас, в эти

дни, прилагает усилие, будет взят в Царство Божие. А все нерадеющие останутся здесь на худшие времена и познают, что такое власть антихриста и ад. А мы с вами идем в небеса. Аминь!

Время у нас сложное. Никто из нас не хотел войны. Никто не думал, что нас это застанет опять. А старики, которые это пережили, не думали что снова увидят такое. Кто бы мог подумать, что увидят! Увидят, как будут убивать их внуков, как будут умирать их дети, как их дома, построенные ещё 50–70 лет назад, разбомбят и не останется ничего... Никто не мог об этом подумать и о том, что это будут наши братья, соседи наши. Но есть то, что есть. И то, что происходит, говорит нам о том, что время заканчивается и мир стоит на пороге конца света. Как не пандемия, так война, голод, и всё это накатывается на этот мир потому, что это конец мира. И мы с вами все вместе застали этот конец, пережили эти страхи. Но Господь заберёт нас от того, что ещё будет происходить: голод, ядерная война, гонения, и потом начертание, которое люди будут получать на чело и на руку и таким образом полностью подписываться на то, что ад – их место для вечности. Это страшно. Что же люди делают сейчас, когда тяжело и страшно? Одни сразу же идут к Богу, и потому жатва огромная, много людей в этих обстоятельствах покаяться, многие перед смертью, и Господь забрали переселил их не в Польшу, не в Германию, а прямо к Себе, на небо. Многие ещё здесь, на земле, и они ищут Бога всем сердцем, всей душой. Особенно это происходит в окопах. В окопах неверующих нет, там все верующие, там все вызывают к Богу, и каждый имеет своё маленькое Евангелие, чтобы читать. Там есть служители, волонтеры, которые молятся вместе с солдатами, учат их молиться. Один из проповедников рассказывал, как он пришёл к Богу, ещё во вторую мировую войну. Умирал его раненый друг и попросил его помолиться вместе с ним, чтобы душа его была с Богом, когда он отойдёт. И этот проповедник был лещё неверующим и он говорит: «А я не знаю, как молиться. Друг лежит на моих руках и просит – помолись со мной, чтобы мне не попасть в ад, – а я не знаю, как молиться. Я Бога не знаю, я атеист! На ходу придумал какую-то молитву, всё, что смог сказать, но во время этой молитвы что-то случилось со мной, моя внутренность и моё сознание изменились. И с этой минуты я искал Бога всю жизнь. Я выжил, я прошёл эту войну, и ныне я проповедник для молодёжи. Как страшно, когда у тебя на руках умирает друг, а ты не знаешь, как молиться. Он просит тебя – помолись со мной! – а ты не знаешь, как это сделать. Я верю, что те, кто сегодня защищают свою страну, свою землю, свою семью, они умеют молиться. А если не умеют, их научат, им подскажут. Потому что там, где есть смерть, там есть много людей, которые помогают и подсказывают людям, как нужно обратиться к Богу. И мы с вами должны искать Бога, каждый человек должен искать Бога, потому что время заканчивается...

Вадим Плахотнюк
первая часть воскресной проповеди
28.06.2022
(взято из интернета)

Вела до криниці стежина знайома,
Бо нею по воду не раз жінка йшла.
Від спеки здолали і спрага, і втома,
Та більш була спраглою в неї душа.

Гріхом понівечене серце боліло,
Немовби на душу тягар важкий ліг,
І жити на світі уже не хотілось...
До неба лиш часом підводила зір.

Хоч знала, що є Бог на білому світі,
Але чи можливо до Нього прийти
Таким, як вона, й щирим серцем вкло-
нитись?
Де правду тут зможе для себе знайти?

Про щастя спокою думки не давали,
Та жінка надію в душі берегла.
І сталася зустріч, яку не чекала:
«Напитися дай Мені» - чує слова.

«Як можеш мене,самарянку,просити?
Ти Сам - юдеянин, й до мене звернись?
Не знала, що був перед нею Спаситель,
Син Божий, Месія, чи просто - Ісус.

Він став говорити їй істини слово,
Бажав її душу убогу спасти.
Як дивно звучало:»Живу маю воду,
Нап'єшся - і спраги не матимеш ти.»

Ісус все життя її бачив прожите,
Всі справи таємні, думки і слова...
Душа її спрагла бажала напитись
Живої води, що у вічність текла.

Ісус говорив, й серцем слухала жінка.
«Ти справді Пророк» - й зрозуміла тоді,
Що це є не просто людина - Учитель,
І щось незвичайне робилось в душі.

І серце частіше у грудях забилося,
Любов, мир і спокій у нього влились...
Тут, біля криниці, спасіння зверши-
лось,
Ісус як Спаситель для жінки відкривсь.

Немовби в темряві засяяло світло,
Для Бога воскресла розбита душа,
І з радістю стала усім говорити
Про те, що отримала в дар від Христа.

У грішному світі криниць є багато,
Та спрагу душевну ті води земні
Не зможуть ніколи уже втамувати,
Приносять лиш сльози та смуток
вони.

Ісус пропонує всім людям планети
Ту воду, що рани сердечні цілить,
Що спокій і мир може душам прине-
сти,
Вода ця у вічність небесну біжить.

Якщо ти втомився, мій друже, в цім
світі,
Й душа твоя спрагла страждає й
болить,
Сьогодні уже поспішай до криниці,
Тебе там чекає Ісус - Божий Син.

Почуєш від Нього ти істини Слово,
На всі запитання твої відповість,
І серце заб'ється у грудях вже нове,
Спаситель гріхи всі минулі простить.

...У грішному світі криниць є багато,
Та тільки в Ісуса жива є вода,
Яка може спрагу навек втамувати,
Й душа твоя матиме вічне життя.

Ірина Косарук, 26.05.2016р

ДАР БОЖИЙ

Коли Господь Бог творив всесвіт, Він також створив людину як друга та приятеля для Себе. Тоді Бог створив всі умови, щоб людина могла жити чудовим, вічним та повноцінним життям разом із Ним. Господь потурбувався геть про усе: про якість повітря та води, про температуру та тиск, про достаток їжі та волю людини, аби вона почувалася комфортно. Життя – це найбільший скарб, який отримала людина від Бога як подарунок. Перші люди, Адам та Єва, були найщасливішими людьми на землі, перебуваючи в раю в присутності Творця та отримуючи насолоду від кожної миті свого нескінченного життя, аж поки не вкрався гріх, який зруйнував всю ідилію та гармонію відносин між людиною та Богом. Однак одразу за гріхом прийшла смерть, не тільки фізична, але перш за все духовна, яка розділила людей та Бога і спорудила між ними величезну стіну. Смерть – це життя без Бога, або розірвані відносини з Творцем, це порожнє та беззмистове даремно прожите життя. Це як корабель без карти та навігації, який дрейфує посеред океану, не маючи ні мети, ні орієнтирів, та пливе туди, куди подме вітер.

Свята Євангелія називає грішних людей мертвими через їх мертві земні справи, а також по відношенню до Господа. Більшість людей живе заради дітей, щоб набути чи збудувати певне майно за своє коротке життя, дехто живе заради якоїсь патріотичної ідеї, дехто просто живе, аби жити, та все це у порівнянні із вічністю є марно витрачений час, якщо ми не здобули найголовнішого – Царства Божого для своєї душі. Біблія нагадує нам: «Яка користь людині від того, що вона здобуде весь світ, але занапастить душу

свою?» (Мат. 16:26). Земне життя занадто коротке, щоб витрачати його на маловажливі тимчасові справи, які в кінці все одно доведеться залишити. Навпаки є сенс провести життя так, щоб повернутися до початкового задуму Божого для власного життя та провести з Ним вічність. Згадаймо, що Бог створив нас не просто так, не заради якихось забаванок, Він створив нас для Себе! Ми живемо не заради самого життя чи дітей, або когось із рідні, кого ми дуже сильно любимо, насправді саме Він є джерелом та натхненням нашого життя, і без Нього воно втрачає сенс, стає пустим та непотрібним. Він Той, Хто дає людині життя і віднімає його у свій час; Той, хто дає людині дар, але потім обов'язково питає, як вона його використала та чи послужила іншим. Ісус є Той, Хто наповнює нас Собою та робить нас щасливими та задоволеними життям із Ним. Тож цінуймо кожну хвилину нашого земного життя, знаючи, що попереду у нас вічність. Від того, як проведемо тут життя, залежить те, яка вічність нас чекає в майбутньому.

«Дехто вважає, що Господь бариться з виконанням обітницї Своєї. Ні, Він виявляє до нас терпіння, оскільки не хоче смерті жодної людини. Навпаки, Він хоче, щоб усі полишили гріховне життя й прийшли до пока-
ання. Але День Господній під крадеться зне-
нацька, немов злодій. І небеса тоді зникнуть зі страшним громом, а тіла небесні вогонь зжере. Земля й усе, що на ній – все буде від-
дано вогню. Оскільки все буде зруйновано

Дар Божий - життя вічне

саме таким чином, то подумайте, якими му-
сите бути ви. Адже вам належить життя при-
святити Богу, і вчинки ваші повинні бути бла-
гочесними. Ви маєте з нетерпінням чекати й
бажати скорішого приходу Дня Господнього.
Під час приходу його небеса будуть зруйно-
вані вогнем, а небесні тіла від жару розплав-
ляться. Але згідно з Божою обітницею ми
сподіваємося нових небес і нової Землі, де
оселиться праведність. Ось чому, любі друзі
мої, поки ви сподіваєтеся, щоб це сталося,
робіть усе від вас залежне, щоб постати не-
заплямованими, бездоганними і в мирі з Бо-
гом» (2-е Пет. 3:9–14).

Ми занадто багато часу присвячуємо
успішним земним справам, нам завжди не
вистачає часу, ми постійно зайняті, але Бі-
блія каже, що земля й усе, що на ній – все
буде віддано вогню. Всі наші накопичення,
всі труди та турботи, з яких ми не вилазимо
протягом нашого короткого земного життя,
все буде знищено та віддано вогню. Тож
саме час подумати про свою душу, про віч-
ність та про Христа, Який пропонує нам роз-
ділити разом з Ним радість вічного життя.

Костянтин Скобелев

НАРІКАННЯ ТА ЙОГО НАСЛІДКИ СВІДОЦТВО

Це свідоцтво я чув кілька років тому.
Можливо, сьогодні відбувається по-ін-
шому, бо люди більш слабкі духовно...
Але Господь не посилає людям випро-
бувань понад силу. Головне – ніколи не
обурюйтесь, не нарікайте, не кажіть
Господу – навіщо й чому?.Господь знає,
навіщо й чому. Він знає, коли відпові-
сти. Він знає все у твоєму житті.
Приймайте все як від Бога, з подя-
кою та вірою. Нарікання – це лайка
на Бога, тому що від Нього приходять
в наше життя обставини, різні ситу-
ації, приходять різні люди. Тому якщо
ми віримо, що Бог послав нам цих лю-
дей і ці обставини, то ми віримо, що
Господь тут присутній. Нарікаючи
на ці обставини, ми нарікаємо на
Бога, Який їх послав. За все дякуйте,
бо така про вас воля Божя у Христі
Ісусі! Нехай це свідоцтво буде вам для
повчання.

Вячеслав Бойнецький

Наш будинок стояв на розі вулиць.
Ми жили у селищі у приват-
ному будинку, неподалік було місто,
і всі люди, що приїжджали автобусом,
проходили повз наш будинок. Гостей
у нашому будинку було завжди ба-
гато: приїжджали пастора, єпископа,
служителі, просто віруючі брати та се-
стри. Баба Ліда, яка жила поруч, кож-
ного вечора приходила до нас на мо-
литву, потім йшла до себе, вона жила
буквально у 100 метрах від нас.

Батьки тримали велике хазяйство,
бо треба було нагодувати нашу велику
сім'ю – батьки, бабуся, дідусь та 10 ді-
тей – і тих гостей, що приходили до
нас. Мама варила по 40 літрів борщу
у великих каструлях, і все з'їдалося
дуже швидко. Коли було багато гос-
тей, батько колов свиню, робив ков-
баси, щоб був завжди запас. У нас було
дві корови, дуже гарні – по 30 літрів ко-
жен день від кожної корови мама до-

їла. Вона робила сир, масло, сметану,
вершки. Продавали, щоб жити. Ще був
город з бараболю.

І от одного вечора мама доїла ко-
рову. Вона завжди співала, коли доїла
корову. Її улюблена пісня була «Коля
славен наш Господь в Сіоні». Мама
співала в хорі, і ця велична пісня
завжди лунала з нашого хліва. Вона
доїла корову, молилася Духом і спі-
вала. А цього вечора вона не співала –
вона плакала. І вона сказала: «Господи,
чому в нашому будинку повинно бути
стільки гостей? Чому гості не йдуть
у інший будинок?» Я завжди наводжу
цей приклад, коли говорю про гостин-
ність, тому що гостинність – це від-
криті двері і вікна з неба для благосло-
влення. Благословення твого будинку,
твого життя, твого бізнесу – всього.
Гостинність – це ключ до рясних Бо-
жих благословінь у твоєму житті. І от
вона так помолилась, сказала Господу,
що є й інші люди, чому тільки до нас
і до нас? Подоїла корову і пішла з від-
ром молока у хату через двір. Там була
хвіртка у паркані. Мама подивилась на
паркан, на дорогу – і побачила ангела,
який підлетів і рукою закрив хвіртку.
Був уже вечір, хвіртка була закрита, але
мама побачила, як підлетів ангел і ру-
кою закрив її. Видіння було дивним...

Наступного ранку батько пішов
годувати свиней і побачив, що най-
більша свиня, яку вже мали заби-
вати, подохла. Мама здивувалась, бо
ніколи у нас свині не здихали. Сви-
номатка приносила по 14–16 поросят,
в той час як у інших було 8–10. Завжди
було благословення. І от свиня здо-
хла, пропало стільки м'яса...Мама
спочатку не зрозуміла, а зрозуміла
лише ввечері, коли пішла доїти ко-
рову і побачила, що та теж здохла.
Папа дуже плакав, коли ми тягнули
корову з хліва мотузками. Закопали
стільки м'яса...Ніхто не міг зрозуміти.
У нас було 250 кролів, наступного ве-
чора здохло штук 50. Коли це сталося,
більше не потрібно було сигналів,
і мама зрозуміла, що вона нарікала

на Господа. Вона пішла в той самий
хлів, сіла на стільчик, де доїла другу
корову, і стала ридати та просити про-
щення у Господа: «Господи, прости
мене, я завжди мала Твоє благосло-
влення, у нас завжди було всього вдо-
сталь – і бараболя росла дуже гарна,
і пшениця була (ми мололи її на бо-
рошно), і м'ясо було, і жирне молоко,
і яйця – і раптом нещастя за нещас-
тям! Прости мене, Господи!» Вона про-
плакала, поки видоїла відро молока.
І такий мир прийшов у її серце – їй
хотілося летіти з цим відром, танцю-
вати перед Господом – вона відчула,
що Бог її простив. Вона пішла у дім
і з надією подивилась на хвіртку –
і побачила знову ангела, він підлетів,
торкнувся рукою хвіртки і відкрив її.

Після того, як ангел закрив хвіртку,
пройшло два тижні. Ні одного гостя
у нас не було, ніхто не відвідав наш
будинок. Навіть баба Ліда, яка щодня
приходила на молитву, не приходила.
Не було нікого – ні братів, ні служи-
телів. А коли ангел відкрив хвіртку,
через годину прийшла баба Ліда, і це
була молитва віри, молитва перемоги.
Тому мама завжди казала «Як важ-
ливо, коли ангел тримає твою хвіртку
відкритою»

Пастор Микола Залуцький
Взято з інтернету
(переклала Олена Ронжина)

НЕ РОБИ НИЧОГО ПО-СВОЄМУ

«Бо все з Нього, через Нього і для Нього! Йому слава навіки. Амінь!». (Рим. 11:36)

Якщо п'ятирічна донечка намагається допомогти мамі у прибиранні квартири, вона ревно брудною ганчіркою витирає дзеркало, залишаючи на ньому патьоки. Мама, дивлячись на це, тільки похвалить її, тому що для неї головне – підтримати дитину, підбадьорити її. Потім мама, звичайно, сама протре дзеркало до блиску. Зрозуміло, до кожного віку висуваються свої вимоги, і, якби дівчинці було чотирнадцять років, мама насварила б її за погане прибирання. У духовному зростанні, у служінні відбувається те саме. Бог веде нас та вчить. Те, що ще вчора було досягненням, сьогодні недостатньо. Але головне залишається незмінним – покладання надії на Бога, слухняність Його волі, перебування у Христі, життя в Його силі. Тоді ми будемо успішні та принесемо багато плоду.

Віра – це спілкування та відносини з Богом. Як ми один з одним можемо спілкуватись, одні одному радіти, один без одного нудьгувати, один від одного щось терпіти, – ось так потрібно навчитися і з Богом нам спілкува-

тися, любити Його, радіти Йому, дякувати Йому, терпіти, коли Він дає нам іноді складні уроки.

там, взяв частину батькових статків, пішов у далеку країну і там все розтратив. Чи не так

здобути з цього? Що хоче Господь, щоб я зробив?»

Є загальний закон: якщо ми думаємо тільки про себе, – щоб нас пожаліли, щоб нас зрозуміли, щоб до нас прийшли, начебто нам всі винні, – ми завжди будемо незадоволені, будемо в якійсь самотності, роздратуванні: нас недолюблюють, нас не розуміють, нас недооцінюють, у нас такий хрест – а нам ніхто не допомагає...

Але коли дивишся не на себе, а на іншу людину – кому допомогти, кому слово сказати добре, до кого прийти, з ким поділитись Словом Божим – тоді забуваєш про себе, але про тебе пам'ятає Господь. І те, що ти не можеш получить сам, дасть тобі Він. Важливий не результат, який буде колись, а важливо – чим наповнене наше життя.

Життя наше дуже коротке, будемо намагатися жити вічністю зараз, перебуваючи в Слові Його. Тоді Його спокій поглине метушню та паніку, тривогу та страх.

Вячеслав Бойнецький
(переклала Олена Ронжина)

"А тепер на що маю надіятись, Господи? Надія моя - на Тебе вона!"

Пс 39:8

І коли ми пам'ятаємо, що все – від Нього, і все життя наше – від Нього, і всі наші радощі – від Нього, і наші скорботи – теж від Нього, і наші діти – теж від Нього, і ми теж – від Нього, ось тоді стає легше.

Складно, коли ми намагаємось жити своїм життям. У притчі про блудного сина чоловік захотів жити своїм жит-

буває і у нас, коли хочеться по-своєму жити, по-своєму подолати скорботи. Коли хочеться по-своєму на все дивитись та по-своєму отримувати задоволення від життя.

Але, якщо ми Його діти, все належить Богу, тоді доречно поставити таке запитання: «А чого хоче від мене Господь? Чому Він поставив мене в таку складну ситуацію? Який урок я повинен

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;

Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я - Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я - Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я - ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я - ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоєї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, увійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Ватутіна, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельская церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ, ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації
Серія KB № 20494-10294ПР

Електронна адреса: christiannewspaper2017@gmail.com
Поштова адреса: м. Вінниця, вул. Стрілецька-101, кв.4

Засновник та гол. редактор: Ісоян Карен Григорі
Коректор: Олена Ронжина,
Відповідальний редактор: Костянтин Скобелев

Наш рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень (благодійних внесків) – № рахунку: 26205880550147
МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК»
Призначення платежу: Благодійні внески
Для зарахування карту № 5168 7574 0249 7244 Ронжина Олена Анатоліївна

Надруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м. Вінниця, вул. Чехова 12а, тел.: (0432)55-63-97. Зам.2220708
Наклад: 1000 примірників.

